

ברכיכו

פרשת תולדות תשפ"ז

גליון מס
231

אתה יודע לגנוב?

ולסים חלק אחר חלק בהתמדה, אך ורק בגלל ה"מצוות" של **אותו לבוש לבנים** - הם רוצים שלמות, ברמה הגבוהה ביותר, לפתח ספר רק כשיהיה יותר זמן מיוחד לזה, וכשהמוח יהיה פנוי לגמרי, אך בנתיים? גארנישט - כלום.

אם רק היו מותרים על מצוות לבנות אלו, גונבים פמה שיכולים, היו שמים לב שממש בדקות ספורות, באלו שאמה נדרש להמתין ברכב שאשתו תסיים את הקניות, או במקום עבודתה באלו דקות ספורות פנויות, בין עסקיה המרבים - אפשר לחטף כל כך הרבה טוב אמתי ונצחי! גם כשהמוח לא במיטבו - **פה יש לך? זה מה**

שצריך בשביל לומר תבה אחר תבה של התורה הקדושה, כי "אין צריך בלמוד אלא האמירה בלבד" (שיחות הר"ן שיקה ע"ו).

ידידי, קצור בדבריך, יש לי כעת תור דחוף אצל רופא...

// יש לי כעת תור דחוף...

מספרים על אחד מאנשי שלומנו, שנטפל אליו מישוה בספורים בטלים, ולבו של הלה מאנשי שלומנו נתר במקומו - 'מתי יפסיק זה לעכבני, הרי בדקות אלו שהוא מדבר ומדבר אני יכול לחטף עוד איזה פרק משניות או דף גמרא', והחליט לומר לו: 'ידידי, קצור בדבריך, יש לי כעת תור דחוף אצל רופא'... ומיד פנה לאיזו פנה ופתח בשנון פרקי משניות, וקיים בכך את דברי חכמינו ז"ל (תוספתא בבא קמא ו) "המתגנב מאחר חברו ושונה פרקו, אף על פי שנקרא גנב, זוכה לעצמו, שנאמר: לא יבוזו לגנב כי יגנוב".

זוהי הירשה הקדושה שמשאיר לנו יעקב אבינו - כמו שהיצר הרע בא בכל מיני תחבולות לגול ולגנב זמנו של האדם ולמנע אותו מלמוד התורה הקדושה - כן צריכים לצאת כנגדו עם מדת הגנבה והגולה, לגנב ולגול זמן מתוך עסקיו המרבים כדי ללמוד תורה. **כי אז ירכש לעצמו רכוש גדול בלמוד התורה, ויבוא על שכרו בזה ובבא לנצח - אשריו ואשרי חלקו.**

(על פי תוך הנחל תולדות תש"ע)

כל ילד יודע - אסור לגנוב, אין שום תרוץ, בשום סיטואציה, המתיר לקחת דבר, גם שזה פרוטה בלבד, בדרך ערמה. אך בפשטותנו מעשה אבות סימן לבנים אנחנו לומדים איך להערים ולגנוב - כשיעקב אבינו בא השבוע לקבל את הברכות מאביו הקדוש, הוא בא מוכן לגנוב, בחכמתו גורם לברכות להפתו לנו לדורות עולם בדרך ערמה ופקחות, **היתכן?** יעקב אבינו מלמד אותנו בניו היקרים למוד נפלא - אכן, יש תחום אחד, שבו אמה צריך לדעת להיות גנב מימן, להערים ולקחת בלי רשות -

במדרש (בראשית רבה טו א) מבאר שברכות אלו עולות על חלקי התורה הקדושה - "מטל השמים - זו מקרא, ומשמני הארץ - זו משנה, דגן - זו תלמוד, תירש - זה אגדה". יעקב אבינו ידע **שמי שרוצה להצליח לחטף טוב אמתי ונצחי צריך לדעת לגנוב את זה**. והדבר מוכן באפן נפלא בשיחה שספר לנו רבי נתן מרבינו הקדוש -

"רבינו ז"ל הוכיח את אחד שאמר לו, שאין לו פנאי ללמוד מתמת שעוסק במשא ומתן, אמר: שאף על פי כן ראוי לו לחטף איזה זמן לעסק בתורה בכל יום. ואמר, שזהו מה שאמרו רבותינו ז"ל, (שבת לא), ששואלין את האדם: קבעת עתים לתורה? קבע הוא לשון גזלה, כמו שכתוב (משלי כ"ב): "וקבע את קבעיהם נפש", הינו ששואלין את האדם, אם גזל מן הזמן שהוא טרוד בעסקיו, אם גזלת מהן עתים לתורה, כי צריך האדם לחטף ולגזל עתים לתורה מתוך הטיירדא והעסק" (לקוטי מוה"ר ז"א, א, רפד).

// לבוש במצוות

דמותו של היצר הרע אולי מצטיירת בעינים ילדותיות פלבושה שחורים, מפחידה ומרתיעה, אולם רבינו הקדוש (לקוטי מוה"ר ז"א, א, א) מגלה לנו תמונה אחרת לגמרי - **לבוש הוא לבנים, עטורי במצוות, למשל, רב האנשים לא זוכים להחזיק בלמוד התורה הקדושה, לא מגיעים לטיל בכל חלקי התורה הקדושה**

יותר חשוב אצלי!

נתן זי"ע היה ידוע בשמירת הזמן המיוחדת שלו, תמיד היה לפני עיניו שעון, בכל חדר בביתו תלה שעון על הקיר, ובכל פרט ופרט היה לו סדר מיוחד, ואכן העיד שכל מה שזכה לפעל להאיר את העולם בחבורי הקדושים ובפעולותיו הפכירות להפצת אורו של רבינו לדורות עולם, היה בזכות שמירת הזמן המפלאה הזו.

עם זאת, אחרי שהיה מתפלל מעריב, כשכבר רצה ללכת לישון בשביל לקום בחצות, היה ממתין לילדיו, על אף הזמן היקר שלא עמד מלכת, היה בסבלנות עומד עליהם שיטלו ידים לאכילה, ויברכו ברפת המזון, ויקראו קריאת שמע שעל המטה, כמוכן שאי אפשר לתאר איך לבו הטהור כבר רצה להתכוון לעבודת הלילה, עם זאת נהג לומר: עבודת החנוכה חשובה אצלי יותר מעבודת חצות!

(ע"פ אשר בנחל מכתב כ' אלפים תקצ"ה)

רק בלי ליצנות

בעזרת השם יתברך, יום ו' ערב שבת קדש
לסדר תולדות, ראש חודש כסלו תשע"ט

החיים והשלוש וכל טוב סלה לקראת
אנשי שלומנו היקרים הגרים ביבנאל עיר
ברסלב ודי בכל אתר ואתר!

השובע קורין פרשת תולדות, והפרשה
מעוררת אותנו ללכת בדרך התם של יעקב
אבינו שהיה "איש תם ישב אהלים", אהלים
תרתי משמע, אהלה של תורה, ואהלה
של תפלה, כי כדי לעסוק בתורה ובתפלה
פראוי, צריכין תמימות גדולה, ללמוד
ולגרוס הרבה בתמימות ובפשטות גמורה,
ואפלו אם אינו מבין הכל, ימשיך בלמודו
בדרך אמירה בעלמא, וממילא יבין, כמו
דאיתא בפרוש בדברי רבנו ז"ל (שיחות הר"ן
סימן ע"ו), כי רבוי הלמוד עולה על הכל,
ומתוך רבוי חזרה על הלמוד פעם אחר
פעם, לבסוף יבא להבין את כל התורה,
ולהרגיש בה טעם נפלא.

וכן בעבודת התפלה, צריכין לעסוק
בתפלה בעקשנות גדולה, בין בדבקות
ובין שלא בדבקות, ועל ידי שיכריח עצמו
להתפלל אליו יתברך תמיד, ויפרש כל
שיחתו לפניו יתברך בתמימות ובפשטות
גמורה, סוף כל סוף יבא לידי דבקות נפלאה
מתוך התפלה, ולכן צריכין להתלבש
במדת התמימות של יעקב אבינו, שהיא
עבודת התם הקדוש של ספורי מעשיות,
שתמיד אמר "נאר אהו ליצנות" (רק בלי
ליצנות), ואף פעם לא בלבד עצמו עם
אחרים, רק אמר "מה יש לי עם אחרים? -
זה המעשה שלי וזה המעשה שלו" ועל ידי
זה היה תמיד שמח, והצליח בכל דרכיו,
יעזר הקדוש ברוך הוא שגזקה להגיע אל
מדת התמימות באמת, ולהשתלם בתורה
ותפלה עד שגזקה דבקים בו יתברך תמיד.

המאחל לכם שבת שלום ומברך וחדש טוב
ושמח.

י"ח סיון ה'תשנ"ט

בני המשפחה שלי פוגעים בי מאד

שלום לרב. לצערי הרב בני
המשפחה שלי לא מתנהגים
אלי יפה, הם פוגעים בי
הרבה פעמים, ומזלזלים בי.
זה גורם לי עגמת נפש ורצון
להסתגר בחדר ולא לצאת
לשום מקום. אשמח לקבל
מהרב חזוקה, תודה רבה.

תשובה

בעזרת השם יתברך, יום ה' לסדר
משות מסעי כ"ו תמוז התשע"ג

שלום וברכה אל ... נ"י

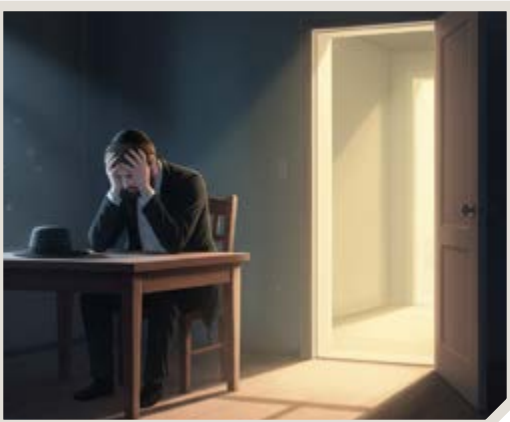
לנכון קבלתי את מכתבך.

ראה להתחזק, כי אין זו עצה
להתיאש, ואמה צריה לדעת שמפל
צרה יכולים לצאת כי זה לא
סוף העולם. רבנו ז"ל צעק (לקוטי
מוהר"ן חלק ב' סימן ע"ח) אין שום יאוש
בעולם כלל! אסור להתיאש אפלו
כשמגיעים למצבים הכי קשים
בחיים, כי מפל בעיה יכולים לצאת
ויש אור בקצה המנהרה וכו', לא
כמו שאנשים שנמצאים במצב
מדכא ושורים בדכאון אומרים שהם
לא רואים את האור בקצה המנהרה.

אמה צריה לדעת כי האור זה
הקדוש ברוך הוא, והוא מלא כל
הארץ כבודו כי הוא נמצא ובלעדו
אין שום נמצא, וכתוב (יחזקאל מ"ג)
"והארץ האירה מכבודו". ולכן דע
לה שרק הוא יתברך הוא עצם האור,
והרגע שתגיע להפכה זו שאין לה
אף אחד בעולם אפלו לא משפחה

וכו', אז דיקא יתגלה אליה האור
בעצמו, כי תכף ומיד כשמגיעים
להפכה אמתית שאין לאדם אף
אחד, רק את הקדוש ברוך הוא, אז
דיקא רואה את האור ונתקיים אצלו
(בראשית א' ד') "וירא אלקים את האור
כי טוב", הינו שגם בתוך מדת הדיו
שהוא אלקי"ם גימטריא הטב"ע, גם
שם מאיר האור כי טוב, ואז מתגלה
לו שאין מנהרה ואין שום חשך והכל
דמיון אחד גדול שמפחידים אותו
ושוכרים אותו.

והנה חכמינו הקדושים אמרו
(פסחים ק"ג:) שלשה חיייהם אינם
חיים - הרחמנים, והרתחניו, ואניני
הדעת; הינו כל הבעיות שיש לאדם
עם משפחתו, הן משום שהוא הוא
קנה לעצמו את מדת הרחמים, והוא
מרחם על כל אחד ואחד והוא לא
יכול לעמוד בזה, אזי נשבר ונכנס
בכלל הרתחניו שפועסים הן על

אבא עשיר

בלי ששום נפש חיה יודעת ממנו, רק הוא והשם יתברך, אבל בנוסף יש ענין חשוב מאד "לנכח אשתו" - להראות לאשה והילדים - אבא צריך משהו? הוא מדבר אל השם יתברך.

הוא תמיד מדבר מזה ומחנך כה את ביתו. לאשה מתר לראות איך מתנהג הבעל כש"נחת" עליו פתאום איזה חשבון לא צפוי שצריך לשלם, במקום לאבד את עצמו הוא מעתיר לנכח אשתו, מחזיר בו ובסובביו כי העצה היחידה היא לברח אל הקדוש ברוך הוא.

// בלי להתקמצן

המדרש (בראשית רבה סג, ה) מתאר לנו עוד על סוג התפלה שהיה שם: "ויעתר יצחק - ששפך תפלות בעשר", עשיר אינו חושב פעמים על כל פרוטה, בכל פיס ובכל מקום יש לו כסף, רק יכניס ידו ויוציא, ככה צריך להתפלל, להיות עשיר בתפלות, לדבר עם השם על דבר קטן או גדול, בלי להתקמצן בכלל.

לשון נפלא אומר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן א, ט): "כפי שמפרנס לאביו שבשמים בתפלתו, כן נותניו לו פרנסתו" - אם נקים כה, לעסך בתפלה בעשירות, זה ישפיע עלינו עשירות גשמית, לא יחסר לנו כלום!

(אשי ישראל' השיחה השבועית יום ד' תולדות תשפ"ד)

תורה "פותחת לנו חלון" אל תוך ביתם של יצחק ורבקה, מה נעשה באותו בית קדוש של אבינו ואמנו...

עשר שנים עברו ועדיין אין ילדים, אתגר לא פשוט, והתורה מספרת לנו מה בדיוק עושים בבית כזה, למדו של התחזקות נפלא.

רק לפני כן נזכר ענין חשוב מאד - מה שהתורה הקדושה מספרת לנו, אין זה סתם ספורים היסטוריים, חלילה, רבותינו הזקנים בפרשיות אלו לדעת "מעשה אבות סימן לבנים!" (עו רמב"ן על בראשית יב ו, ועוד), מעשיות התורה הם למודים חיים, אפשר לקחת התחזקות עצומה ממעשי אבותינו הקדושים ולחיות עמם חיים טובים ונעימים.

// העצה היחידה

גם בלמוד פשוט של פסוקים אלו, ממש כמו ילד בכיתה א', אנחנו רואים כאן מחזה נורא מול העינים: ובכן מה עושים כשיש משבר? "ויעתר יצחק לה לנכח אשתו!"

איזה בית נפלא הוא זה, שכל בני הבית יודעים: יש לנו כתבת כשצריך משהו, העסק שלנו תמיד הוא רק תפלה! גם אם האבא עוסק בשיחה בינו לבין קונו, בהתבודדות כמו שצריך

עצמו והן על אחרים. ואחר כך כל דבר קטן מעצבו אותו, ולכן נעשה מאנני הדעת - שכל דבר מעבירו על דעתו, וזה מה ששובר אותו.

ועל כן פשט רוצה לצאת מכל זה, עליו להרגיל עצמו לדבר רק עמו יתברך בשפת האם שלו, ויהיה נקלל בו יתברך ויהיה נעשה אדיש לגמרי, שלא יהיה אכפת לו שום דבר בעולם, תמיד ימצא את הקדוש ברוך הוא בין בטיבו בין בעקו, הן שהולך לו בטוב והן שהולך לו בהפוך הטוב, כבר לו אכפת לו שום דבר, ואז לא יבוא לידי פסע ולא יבוא להיות מאנני הדעת ולא יהיה בעל רגש כלל, אלא יקח את החיים שלו בצורה אדישה לגמרי, שלא יהיה אכפת לו שום דבר בעולם, ואז יקרא יתחיל להיות חיים נצחיים ומאשרים, שזו פונת חכמינו הקדושים (תמיד כ"ח) הרוצה שיחיה - ימות; הינו תכר ומיד כשרק נכלל בו יתברך ומדבר רק עמו יתברך ונעשה אדיש לכל דבר ולא מענין אותו שום דבר, והוא כמת לכל דבר מהבלי עולם הזה, אז יקרא חי חיים נצחיים ושום דבר כבר לא מבלבל אותו.

אשרי מי שמגיע למדרגה זו, וצריכים הרבה להתאמץ בעבודת השם יתברך עד שמגיעים לדרגה זו, כמו שאמר רבנו ז"ל (שיחתי תר"ן סימן נ"א) או שצריכים לזה רחמנות מהשם יתברך, או יגיעות ועבודות, או שצריכים שניהם - שיהיה לו יגיעות גדולות בעבודת השם וגם רחמנות מאתו יתברך קדם שזוכין שיעמדו וישקטו שמרי המוח למטה, עד שלא ירצה שום דבר בעולם ויהיה הכל שוה אצלו (משלי ו' כ"ב) "בהתהלך תנחה אתה בשכבך תשמר עליך והקיצות היא תשיחך", הינו שהכל שוה אצלו, ואין שום חלוק בין העולם הזה ובין הקבר, ובין העולם הבא, כי "בהתהלךך תנחה אותך" - התורה, וכן "בשכבך תשמר עליך" - ששם, בשכבך בקבר, שם גם כן השם יתברך והתורה, וכן "והקיצות" לעולם הבא וכו', כי מאחר שאין לו שום תאוה ורצון כלל לשום דבר, רק להשם יתברך ולהתורה, נמצא שהכל שוה אצלו בין בעולם הזה ובין בקבר, בין בעולם הבא, בכלם הוא דבוק רק בהשם יתברך ובהתורה, כי מי שמקשר בעולם הזה יש חלוק בין העולם הזה שהוא רחבת ידים ובין הקבר שהוא מקום צר וכיצא בזה, אבל מי שגדף מוחו ואין לו שום שמרים במוח הכל שוה אצלו, ואל מדרגה זו רבנו ז"ל רוצה להביא אותנו. אשרינו.

הקדוש ברוך הוא השומע תפלות ישראל ישמע בתפילתי שאני מבקש ומתפלל בעדך שתהיה לה הצלחה מרבה ובכל אשר תפנה תשפיל ותצליח.

המאחל לה ברכה והצלחה מן השמים

!heon

תלמיד חביב היה לו להרב הקדוש רבי ברוך
ממעז'בדו' זי"ע, שהיה גר בעיר רחוקה מעט
ממקום מגורי רבו. ויהי היום, ואותו תלמיד נחלה
במחלה אנושה, וכבר התיאשו ממנו הרופאים,
ואמרו שאין לו תקוה לצאת מהמחלה הזו, אבל

A man in a black coat and cap is running away from the viewer down a snowy street in a village. The street is lined with wooden houses with yellow roofs. In the background, a horse-drawn carriage is visible. The scene is set in a snowy, winter environment.

כְּשִׁמְעַ דְּבָרֵי הַגָּבְאִי, הֵחֵל רַבִּי בְּרוּךְ זי"ע לְצַעֲקָ:

(עפ"י שיחות מוהרא"ש, חלק ז, אות'אמונה)

על פי מכתב מוהרא"ש מיום ב' לסדר שלח י"א
סיון התשע"ד

**להשתתפות בזכות הגדולה
בהדפסת והפצת הגיליון**